
Jubileusz Profesora dra Emila Stanisława Rappaporta

Palestra 48/9-10(549-550), 158

2003

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

W pamięci ludzkiej niewątpliwie żyje postać „wielkiego jałmużnika” z okresu pierwszej wojny światowej, mec. Antoniego Osuchowskiego, lub nieodżałowanego naszego kolegi-adwokata i profesora Michała Orzęckiego. (...)

Jubileusz Profesora dra Emila Stanisława Rappaporta

W dniu 8 lipca 1962 r. prof. dr Emil Stanisław Rappaport obchodził podwójny jubileusz: 85-lecia urodzin i 60-lecia pracy w zawodzie prawniczym.

Urodzony 8 lipca 1877 roku w Warszawie, prof. Rappaport kształcił się w V Gimnazjum (rządowym) w Warszawie, po czym wstąpił na Wydział Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, który ukończył w 1901 roku.

Uzupełniające studia naukowe prof. Rappaport odbywał kolejno w Paryżu, Berlinie, Londynie, a potem ponownie w Paryżu i w Neuchâtel w Szwajcarii, gdzie uzyskał stopień doktora nauk prawnych.

Mając zamkniętą przed sobą drogę naukową na terenie ówczesnej Kongresówki, prof. Rappaport wstępuje do adwokatury. W okresie 1907–1916 r. jest czynnym członkiem Towarzystwa Prawniczego w Warszawie.

Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości prof. Rappaport wstępuje do sądownictwa. Będąc sędzią Sądu Najwyższego, rozwija jednocześnie ożywioną działalność naukową i naukowo-organizacyjną.

Jest współzałożycielem i członkiem Senatu Wyższej Wszechnicy Polskiej w Warszawie oraz profesorem polityki kryminalnej na tej uczelni. W latach 1920–1932, jako docent prawa karnego, wykłada ten przedmiot w Uniwersytecie Lwowskim, dojeżdżając do Lwowa z Warszawy. Jest członkiem, a następnie Sekretarzem Generalnym Komisji Kodyfikacyjnej RP. Jednocześnie jest inicjatorem i sekretarzem generalnym Stałej Delegacji Zrzeszeń Prawniczych i prezesem Polskiej Komisji Współpracy Prawniczej Międzynarodowej.

W okresie okupacji, aresztowany przez Gestapo pod zarzutem tendencyjnego sądenia, jako sędzia-przewodniczący w Sądzie Najwyższym, obywateli narodowości niemieckiej, prawie rok więziony jest na Pawiaku, a następnie w Więzieniu Mokotowskim.

Zwolniony z więzienia wraz ze Stanisławem Patkiem i Kazimierzem Rudnickim, bierze udział w pracy nad ochroną druków, maszynopisów i dokumentów prawniczych.

W czasie powstania zajmuje stanowisko członka-skarbnika Komitetu Obywatelskiego Starego Miasta.

Po wyzwoleniu prof. Rappaport staje z powrotem do pracy naukowej i niebawem zostaje mianowany profesorem zwyczajnym i kierownikiem katedry polityki kryminalnej i prawa karnego porównawczego, a następnie kierownikiem Zakładu Prawa Karnego Uniwersytetu Łódzkiego.

Jubilat, obecnie emerytowany profesor zwyczajny, nadal owocnie pracuje jako kierownik Łódzkiego Ośrodka Naukowo-Badawczego polityki kryminalnej i prawa karnego porównawczego.

Jest on członkiem honorowym Zrzeszenia Międzynarodowego Prawa Karnego mającego siedzibę w Genewie, którego był współzałożycielem i wiceprezesem.

Ma szereg odznaczeń krajowych i zagranicznych.

Niespożytemu w swej działalności Jubilatowi, który niejednokrotnie zabierał głos na łamach „Palestry” – tak przedwojennej, jak i obecnej – Redakcja „Palestry” składa najlepsze życzenia z okazji podwójnej Jego uroczystości jubileuszowej.